

[Enggaard.]

derfor bliver det samlede billede, når folk modtager deres trækort i tiden op til jul, stigninger på 1-4 procent; i de kommuner, som f. eks. Københavns kommune, der har en ekstraordinær stor stigning, bliver stigningen større. Dette sker på trods af de nye afgifter, som skal betales desuden. Det indkomstskattesystem, som vi har nu med kildeskatten, vil derfor næste år, hvor vanskelighederne stadig eksisterer, være endnu nærmere ved at sprænge sig selv end i dag. Også næste år vil der i kraft af det progressive systems karakter være disse indbyggede tendenser til, at trækprocenterne yderligere stiger og endnu flere mennesker støder hovedet imod det til den tid endnu meget mere hævede skatteloft. Allerede i dag har vi mange og kraftige reaktioner fra befolkningsgrupper med ganske jævne indkomster, det, som vi ofte kalder mellemindkomsterne, som kan påvise, at det reelt ikke kan betale sig at tjene mere ved øget indsats, når man samtidig tager i betragtning den modgående virkning i form af nedsættelse af sociale ydelser, navnlig boligsikringen, som gør sig gældende. Vi må derfor fra venstres side advare befolkningen mod at tro, at denne lovgivning, som nu gennemføres, er andet og mere end en nødtørftig lap på systemet. Den reelle virkning for folk, der har et typisk indkomstforløb i disse år, vil være en endnu hårdere indkomstskat foruden byrden ved de nye afgifter.

Det hænger sammen med, at besparelspolitikken vel ikke ganske er blevet det, som man fra regeringens side i forårsmånederne og i sommermånederne lagde op til og stillede befolkningen i udsigt. Det er trist, fordi besparelserne er og bliver et centralt led i hele den økonomiske politik. Det er trist at konstatere, at de lovede besparelser ikke blot tilnærmelsesvis er blevet realiseret, men når skuffelsen er så stor, så hænger det sammen med, at regeringen ved sin budgetminister i forårsmånederne, da arbejdet i budgetoverslagsudvalget var kommet godt i gang, lagde op til en forventning om, at der

skulle spares 2 milliarder kroner pr. år i de kommende tre år, og føjede til, at dette også var nødvendigt, hvis man skulle undgå skatteforhøjelser. Vel, vi har nu konstateret, at besparelserne, som kan stilles i udsigt for næste skatteår, er i underkanten af 1 milliard kr., altså under det halve af det, der efter regeringens egen mening var nødvendigt for at undgå skatteforhøjelser. Ingen kan derfor undre sig over, at det faktiske forløb af den kommende økonomiske udvikling på skatteområdet bliver, at folk på grund af disse manglende besparelser får et øget skatetryk.

Samtidig med, at besparelserne ikke har nået det omfang, som var stillet i udsigt, er der desværre samtidig sket en uforudset opsvulmen af udgifterne, som næsten opspiser de besparelser, som er realiseret. Det er et trøstesløst billede, navnlig fordi budgetministeren under arbejdet med disse forslag ikke har villet give tilsagn om, hvordan det videre sparefelttog vil forløbe. Det, budgetministeren nu fører frem, er en anmodning til partierne om, at vi viser tålmodighed og ikke går ind i detaljerede spæredøftelser, ikke afkræver ham bestemte spareløfter, før finanslovsforslaget fremsættes sidst i november. Begrundelsen er den, at man ikke må skade budgetministerens forhandlinger med ministerkollegerne. Er dette dog ikke, hvis vi bedømmer det nøgternt, en forklaring, som mest tjener til, at man i øjeblikket skal slippe for videre tiltale? For hvis folketinget og budgetministeren i stedet i forening aftalte mærkbare besparelser, så ville jeg bedømme det til, at det i budgetministerens forhandling med hans ministerkolleger i stedet ville blive en hjælp. Vi må konstatere, at budgetministeren imidlertid ikke har villet det sådan.

Vor frygt for disse forhandlinger fra budgetministerens side i forhold til ministerkollegerne om mulige besparelser i det kommende år går ikke mindst på det område, som har fået betegnelsen de lineære besparelser. Jeg synes, det er et godt udtryk, budgetministeren her har lanceret. Det triste ved